Napsal uživatel Belmondo
Čtvrtek, 28 Květen 2015 21:24

Proč se neuskutečnil 40. výroční oheň Trapsavce není katastrofická reportáž, ale jedna z loňských povídek. Čas od času se v soutěži objeví dílko, které je přímo inspirováno Trapsavcem samotným a jehož ústřední postavy ve skryté či otevřené identitě se odkazují na osobnosti kolem Trapsavce se pohybující.
Napařovací... je zase příkladem básně, která pojednává o tématu tisíckrát zpracovaném, ale přesto se snaží navodit obraz a atmosféru originálně.
A protože tento víkend se odehraje slavnostní trapsavecký oheň s vyhlášením výsledků a předáním cen, za týden na tomto místě najdete dvě z vítězných dílek tohoto ročníku i výsledky.
Krásné čtení Belmondo **XXX** Napařovací žehličkou podzimu
vyžehlím listy stromů
Pára z nich
vystoupá až k nebi
změní se
v šedavá klubíčka
a čas z těch klubek
uplete svetr
budoucí zimy **Zdenka Líbalová**

Proč se neuskutečnil 40. výroční oheň Trapsavce Na týdenní prosincové soustředění, kurzu tvůrčího psaní, přijeli všichni trampští psavci od Bílé nad Mísou až po Až. Každý se chtěl ve své tvorbě zdokonalit a tak zvýšit naději na zisk toho jubilejního 40. Zlatého pajduláka. Kurz vedly lektorky Dravče, ohledně prózy, poezii měla na starosti brněnská trapsavecká star Šalina.
„Poslouchejte volové," oslovil Kafran v neděli večer všechny shromážděné autory v místním saloonu, „musí se stát něco zásadního. Rozhodl jsem se, že na týhle události založíme indiánské kmen. Budeme se menovat Prozaičtí trampští poetové, zkratkou PéTéPé, protože sme dělníci slova! Kousek vod nás, na Šniclově mlejně, žije voprsklej nepřátelskej kmen Šniclů. Jejich náčelník, vymaštěnej kretén Plechová huba, vo nás šíří hanlivý výroky. Bohem Šniclů je Byznys a jejich medicínou Mrzký peníz. Z komerčních důvodů podporují stavbu asfaltky přes naše svrchované území. Nabízí turistům předražený bizoní šnicl. Přesto všichni víme, že skupují ze všech útulků ve vokolí vopuštěné psy. Budu vaším náčelníkem, mé jméno zní Krákající havran." „Krá, krá, krá!"" přidal svůj válečný pokřik.
„Je vám to jasný?"
„Jasný!" nadšeně souhlasili všichni účastníci trapsaveckého sympózia, nyní Indiáni Pétépáci.
„Santamonika hraje na banjo a harmoniku, udrží tedy rytmus, bude naším šamanem. Jeho buben nás bude svolávat k poradním ohňům. Jak ti máme říkat, bratře?" zeptal se Krákající havran.
„Mé indiánské jméno zní Ringo Star," odpověděl Santamonika.
Hanácké psavec Piky začal bušením do stolu napodobovat dunivý rytmus kol vlaku.
„Mosi do teho pořádně třéskat, abe to znělo jak andrgrand! Vepujčim mu becé sópravo od kapele Eletrická sveňa!"
„Bratře, budeme ti říkat Dunící kolejnice!" přidělil Pikymu jméno Krákající havran.
„Šalina bude Ringova tajemnice přes rituály," uděloval další pověření náčelník.
„Říkejme ji Ta, která zná budoucnost."
Jmenovaná sesbírala popelníky a jejich obsah vysypala na stůl. Z vajglů, zápalek, papírků a cigaretového popela začala vytvářet tajemnou mandalu. Upřeně zírala na obrazec a pak v transu začala veršovat:

„Zvítězíme!
My to víme.
Silnější jsou naši bozi, mají větší kozy!"
Kdosi přinesl tempery, všichni si pomalovali tváře rudou barvou.
„Vostroun má zkušenosti z komunální politiky, je diplomaticky výřečný, bude naším tiskovým mluvčím. Říkejme mu proto Hlas tamtamu," přidělovat další funkce Krákající havran.
„Ještě potřebujeme pokladníka," řekl Hlas tamtamu, „myslím, že na tento post je vhodný Ceňýk Faleš. Od této chvíle ať zní jeho jméno Strážce pokladu."
„Máme niekde zakopané zlato?" chtěl vědět slovenský poeta Koko, indiánským jménem Jokohama. „Vymeníme ho za úplně nové olympíjske oštepy, luky a šípy."
„Lepší by bylo vyloupit zbrojnici na nějakým středověkým hradě," oponoval Indián Drnový Janek, dříve psavec Makrela.
„Vole," setřel ho Hlas tamtamu, „ve vokolí sou akorát samý požární zbrojnice!"
„Proč vylupovat nějaký zbrojnice? Vyzbrojíme se klackama!" navrhoval letitý psavec Tazatel, nyní Indián Ten, který se furt ptá.
„Klid, bratři," sjednal si ticho Krákající havran. „Ještě musíme rozšířit kmenovou radu starších. Dlouholetý porotce Jamesbondo je jistě vhodným adeptem. Má někdo nějakou námitku?"
Nikdo nic neříkal.
„Jaké si vybereš indiánské jméno, bratře?"
„Říkejte mi Ten, který zná všechny železnice," řekl hrdě Jamesbondo.
„Uff! Uff! Co to vidím? Támhle je, chyťte ho! To je von, zvěd kmene Šniclů!" ukazovala Ta, která zná budoucnost, na indiána pomalovaného ve tváři oranžovou temperou.
„Volové, ste snad barvoslepí? To je přeci jasné, barva hovoří za vše, není jedním z nás!" vykřikl Hlas tamtamu.
Chycený zvěd dostal do držky a byl odsouzenej k výslechu u mučednického kůlu. Dvě mladé nadějné autorky, Žahavá kopřiva a Zmijí jazyk, přivázaného nahého nešťastníka rafinovaně šlehaly větvičkami jalovce. Pak ho téměř uonanovaly k smrti. Tramp Šoumen, nyní Indián s pankáčským čírem, zvaný Karmínový vlas, obě vykonavatelky rozsudku náležitě povzbuzoval. Odsouzený vykecal vše i to, co nevěděl.
„Odeber se šmahem ke svýmu proradnýmu kmeni. Vyřiď jim, ať se přestanou paktovat s radnicí. Přestaňte podporovat stavbu asfaltky a nebudeme s váma bojovat," volal za ním Drnovej Janek.
„Jestli tě příště chytneme na našem území, tak tě oskalpujeme!" rozvášnil se Ringo Star.
„A uřízneme ti pindíka!" nadšeně vykřikla Žahavá kopřiva.
„Bratři, tohle mění situaci," řekl Krákající havran. „Šniclové jsou prodejný děvky, který lezou do řiti městskejm radním. Zakopeme válečnou sekyru a zítra ráno deme vyjednávat s bledejma tvářema na radnici. Du já, Strážce pokladu, Drnovej Janek, Hlas tamtamu, Jokohama, Ten, co zná všechny železnice, Ta, která zná budoucnost a Žahavá kopřiva. Ostatní si zastrkají do vlasů pera, pomalují se válečnejma barvama, vyzbrojí klackama a pod vokny začnete strašně řvát. Jasný?"
„Jasný!" řvali ostatní.
„To sem rád, že sme jednotný!"
„Môžu byť namiesto pier aj ceruzky?" chtěl vědět slovenský psavec Kšandy, teď Vytahaná šle.
„Pomalujeme kánoe válečnejma barvama a napadneme radnici po vodě," spřádal plány propagátor vodáctví Cígo, nyní Ricinový volej.
„Vole," usadil ho Hlas tamtamu, „vždyť na náměstí není žádná řeka, akorát kašna."
„Kdo nemá indiánský méno, tak si ho zvolí. Jasný?" upřesňoval Krákající havran.

„Jasný!" volali nabuzení Pétépáci.
„Krá, krá, sem Mladá vrána!" zakrákala Dravče.
„Já se menuju Za deset euro," zvolal Za bura, známý organizátor hudebních akcí.
„Říkejte mi Starej mlaďák," představil se Hobza Koniáš.
„Já sem Stará tužka," řekl Víra Malina.
„Mé méno zní Patworková deka," oznámila Fakula.
„Sem Pochybná diagnóza času," špitla Banka Hodně-snová.
Také ostatní psavci, nadšeně oznamovali svá indiánská jména, objednávali si houfně ohnivou vodu a chlemtali piva. Ráno, když vystřízlivěli, se vydal kmen Pétépáků na pochod k radnici. Tváře měli pomalované rudou temperou a za čelenkami zastrkaná paví a krocaní pera. Vytahaná šle si vetknul do vlasů tužky a propisovačky. Fenykl koulel před sebou soudek burbonu, podle kterého dostal své indiánské jméno, Burbonový Marek. Ricinový volej táhl na provázku dřevěný model Aurory na kolečkách.
„Ta děla sou funkční, vypálím salvu a vtrhneme na radnici, uděláme flustraci!" rozvíjel svůj plán.
„Vole, říká se defenestraci, ne flustraci!" opravil ho Hlas tamtamu.
„Napřed budeme vyjednávat, žádná střelba. Jasný?" varoval Krákající havran.
„Jasný!" křičeli vostatní.
Mladé nadějné autorky Plamínek naděje a Zmijí jazyk nesly svazky jalovcových a borovicových větviček. Vyzvědači kmene zjistili, že má být povolána jednotka Pomalého sesazení. Indiánské dívky chtěly nebojácně strkat větvičky do hlavní zbraní těžkooděnců.
„Však my těm konšelům ukážeme, kdo je to Mrzká plečka!" vykřikoval vydavatel časopisu Otlak, Indián Zpuchřelé tóny. Tlačil před sebou plečku na brambory. Dunící kolejnice si vzal s sebou Magorovu summu, ze které chtěl předčítat autorovy buřičské verše zaměřené proti vrchnosti. Poeta Jokohama měl v somradle sbírku básní od Kominíka Tatranky. Patworková deka držela ve zdvižené pravici planoucí pochodeň. Hudební grupa Pápěrky, vyzbrojena nástroji, chtěla vyjádřit podporu tím, že zahrají své protestsongy. Ringo Star zuřivě třískal kostí z kýty divočáka do bubnu z kozí kůže.
Bojově naladění Pétépáci došli k radnici. Určená delegace zmizela v útrobách starobylé budovy. Zbytek kmene se utábořil na náměstí.
„To ste vy?" otázal se primátor, když je spoře oděná hosteska uvedla do zasedací místnosti.
„Jo, to sme my," odpověděl Krákající havran.
„Posaďte se, soudružky a soudruzi," vybídl je první muž radnice a ukázal na černá kožená křesla.
Posadili se.
„Co si dáte?" zeptal se.
„Kafe s rumem a kubánský doutník" řekl Drnovej Janek.
„Ferneta!" objednal si Strážce pokladu.
„Dvě deci červeného," ozvala se Ta, která zná budoucnost.
„Mě rovnou sedmičku červeného," dožadoval se Ten, který zná všechny železnice.
„Vychlazenej lahváč!" vyslovil své přání Krákající havran.
„Točenou plzeňskou dvanáctku," řekl Hlas Tamtamu.
„Kopřivový čaj," objednala si Žahavá kopřiva.
„Ja by som chcel borovičku, ale slovenskú!" upřesnil svůj požadavek Jokohama.
Ze stěny tupě zíral zlatě orámovaný Velký náčelník, Becherovkovej Mlhoš. Po chvíli dvě hostesky oblečené v uniformách zdravotních sestřiček přinesly objednávku.
„Co vás sem přivádí, soudruzi?" byl zvědavý primátor.

„To, že máme pomalovaný ksichty rudou barvou, ještě neznamená, že sme Komanči a už vůbec ne soudruzi!" rozparádil se Hlas tamtamu a začal automaticky primátorovi tykat.
„Podle tvejch blbejch keců, seš nejspíš vedenej v Česnekových seznamech. Já si tě tam najdu, hajzle práskačskej!"
„Dámy a pánové," upustil radní od oslovení soudruzi, „zachovejte klid!"
„Bledé tváře nám nebudou diktovat podmínky," ujal se slova Krákající havran. „Sami víme, co je pro náš kmen nejlepší. Nechceme u našich vigvamů asfaltku a místo divokých volně pobíhajících koní smrduté řvoucí koně pod kapotou!"
„Maximálně akceptujeme železniční trať, ale musely by po ní jezdit parní lokomotivy a staré dřevěné vagóny," řekl Ten, který zná všechny železnice.
Z náměstí se ozýval pískot, řev a zběsilé bubnování.
„Ten hluk venku utichne. Tohle je nepovolená demonstrace! Povolám na vás pořádkový složky," vyhrožoval primátor. „Asfaltka se dostaví, už sou podepsaný smlouvy s investorama! Povede to k rozvoji turismu a zaplníme městskou kasu, budete mít z toho taky užitek."
„Somár, si sprostý ako ďaleko vidíš a ešte kúsok za roh. My sa tak ľahko nevzdáme!" vykřikl Jokohama.
„Vyliž si prdel!" ulevil si Strážce pokladu.
„Vyser si voko!" přidal se Drnovej Janek.
„Můj čas je vzácný a váš vypršel," řval rudý vzteky primátor. „Za půlhodiny čekám delegaci soudruhů z družebního města Horkij u Mošny. Tak vypadněte!"
Vstali. Jako poslední vodcházel Jokohama. Zuřivě za sebou prásknul dveřmi. Žahavá kopřiva stačila v rychlosti na zavřené dveře, pod zlatý štítek s jménem primátora, namalovat fixou kosočtverec.
Vyšli před radnici. Kolem hořící dřevěné makety Aurory křepčil kmen Pétépáků. Patworková deka chtěla fakulí odpálit z křižníku salvu. Funkční děla se ukázala jako nefunkční a model vzplál jak papírový čert. Všichni popíjeli burbon a podupávali do rytmu bubnu šamana Ringa. Ozýval se pískot a výkřiky: „Fuj, radnici! Chceme dodržování lidských práv! Máme holé ruce!"
Ve vyrovnaných řadách, odění v neprůstřelných vestách, v helmách a se štíty z plexiskla, bedlivě sledovali situaci příslušníci Pomalého sesazení. Zrovna byl všude ve světě respektovaný Mezinárodní den lidských práv, proto nezasáhli.
„Bratři a sestry," zvednutou rukou utišil náměstí náčelník Krákající havran, „bledé tváře odmítají naše spravedlivé požadavky a nechtějí zastavit stavbu asfaltky přes naše svrchované území. My jim odpovídáme: Nasrat!" a hodil fakováka.
„To je vono! To je vono!" skandovali všichni svorně.
„Na-srat! Na-srat! Na-srat!" neslo se náměstím a vztyčené prostředníky hrozily směrem k radnici.
„Náš kmen je statečnej, nezalekne se přesily proradnejch bledejch tváří a jejich velkohubých spojenců Šniclů. Když přijde na věc, tak budeme bojovat do posledního dechu, do posledního muže, poslední ženy. Právo předků je na naší straně!" hromoval Hlas tamtamu.
„Pravda zvítězí! Pravda zvítězí!" řvali v eufórii Prozaičtí trampští poetové.
Když přišlo na věc, jejich boj neměl dlouhého trvání. Do neděle byli všichni pochytáni, zpacifikováni a deportováni do odlehlé rezervace obehnané vysokým plotem z ostnatého drátu. Jejich původní tábor v místě trapsaveckého semináře nechal primátor srovnat se zemí, zavést hnojem a na vzniklou plochu vysadit azalky. Plánuje tu vybudovat golfové hřiště. Zvítězila betonová loby. Místo asfaltky tudy povede čtyřproudová dálnice. Šniclové na svém spojenectví s radnicí také vydělali. Jejich mlejn je přebudováván na pětihvězdičkový hotel s podzemním

parkovištěm, vyhřívaným bazénem, nonstop kasinem a nevěstincem.
Dalším, kdo si pořádně namastil kapsu, je jistý inženýr Pugét, dvojitý agent, který donášel na Pétépáky i Šnicly konšelům. O násilné deportaci psavců do rezervace napsal knihu Mráz přichází z radnice. Brzy se stala bestsellerem. Během měsíce byla přeložena do angličtiny a v současné době se překládá do japonštiny, čínštiny, sečuánštiny a hanáčtiny. Světoznámý holywoodský režisér Kiloš Norman, sepsal s autorem exkluzivní smlouvu na scénář pro svůj nový, jistě oskarový film. **Miroslav Miky Marusjak**